

Arrest

nr. 58 356 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat N. VERBEKE, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 april 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 oktober 2010.

1.3. Op 10 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 december 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een geregistreerde ajnabi (vreemdeling) Koerd te zijn uit Syrië en afkomstig te zijn van Kaf al Aswad (Bani Shkaft in het Koerdisch). Van 2006 tot 2009 zou u in Damascus gewoond en gewerkt hebben. Op 27 augustus 2009 zou u tijdens een bezoek aan uw vriend M.(...) S.(...) samen met hem en een zekere A.(...) door de Syrische autoriteiten zijn aangehouden. M.(...) zou lid zijn van de PYD (Partiya Yekitiya Demokrati). De volgende dag zou u zijn vrijgelaten na een brief te hebben ondertekend waarin stond geschreven dat u geen banden meer mag onderhouden met personen van de PYD en u aan geen enkele activiteit van een politieke oppositiepartij mag deelnemen. U zou hierna naar uw dorp zijn teruggekeerd. Op 21 maart 2010 zou u in de auto van uw vader twee families, aanhangers van de PYD, naar Khalak gevoerd hebben om er Newroz te gaan vieren. Op 22 maart 2010, rond 15u, zou uw vader zijn aangehouden, rond 21u werd hij weer vrijgelaten. Hij zou u opgebeld hebben om u mee te delen zich te verstoppen. U zou bij uw neef, A.(...) K.(...), in het dorp zijn ondergedoken. Uw vader zou u daar zijn komen opzoeken om u mee te delen dat u gezocht werd omwille van het vervoeren van aanhangers van de PYD die foto's van Ocalan bij zich hadden. U zou direct naar het dorp Kufa zijn gegaan en er tot 26 maart 2010 zijn gebleven. Uw vader zou u op uw mobiele telefoon gecontacteerd hebben om te laten weten dat er geen oplossing mogelijk was. Hij zou u met zijn pick-up in Kufa zijn komen ophalen om u vervolgens naar Deriekh (al Malakiyeh in het Arabisch) te vervoeren. Uw moeder zou in het huis van de smokkelaar aanwezig zijn geweest om afscheid te nemen. Vervolgens zou de smokkelaar u per wagen naar Aleppo vervoerd hebben. U zou een kopie van uw attest van ajnabi en een kopie van uw rijbewijs op aanraden van de smokkelaar meegenomen hebben. Zo het niet anders kon zou u, in opdracht van de smokkelaar, deze stukken bij een controle moeten voorleggen aan de Syrische autoriteiten. Van Aleppo zou u verder per wagen naar het dorp Kherbet al Jaws, dichtbij de Turkse grens, gereisd zijn en de grens te voet hebben overgestoken. Vervolgens zou u een Palestijns document ontvangen hebben om verder mee tot in Istanbul te reizen, waar u van 28 maart 2010 tot 2 april 2010 verbleef. In Istanbul zou u de smokkelaar ingelicht hebben over de slechte kwaliteit van de kopieën van uw documenten waarna later vanuit Syrië twee faxen naar België werden gestuurd. U zou vervolgens per vrachtwagen verder zijn gereisd en op 7 april 2010 in België zijn aangekomen, waar u dezelfde dag nog asiel hebt aangevraagd. U zou via uw broer vernomen hebben dat uw vader op 16 april 2010 door de Amn (Veiligheidsdienst) ondervraagd werd over uw persoon. Uw vader zou zich om de vijftien dagen bij hen moeten aanmelden om nieuws over uw persoon te verstrekken.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo hebt u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst is het toch wel opmerkelijk dat u na uw vrijlating op 28 augustus 2009 wist dat u in de sectie Maysat had vastgezet en dit omdat dit zo geschreven stond op het portaal (gehoorverslag CGVS, p. 13), terwijl u het antwoord op de vraag welke sectie binnen de overheidsdienst het was die u had ondervraagd schuldig moest blijven omdat u er niet op gelet had. U kunt slechts vermoeden ondervraagd te zijn geweest door de Amn Siyasi, maar hieromtrent geen zekerheid te hebben. U zou de tijd niet hebben gehad om dat nauwkeurig te lezen aangezien u mentaal nog in een 'chaotische toestand' verkeerde en op een taxi stond te wachten (gehoorverslag CGVS, pp. 13-14). Deze argumenten zijn weinig overtuigend aangezien u eerder in het gehoor meldde dat u wel zonder enig probleem bij uw vrijlating 'van het portaal' kon afleiden dat u in sectie Maysat had vastgezet waardoor het toch wel opmerkelijk is dat u dan niet kon aflezen welke sectie binnen de overheidsdienst het betrof die belast was geweest met uw ondervraging. Daarenboven kan er nergens uit uw verklaringen worden afgeleid dat u inspanningen zou hebben verricht hieromtrent meer te weten te komen. Verder is het bevreemdend dat u de verdere ontwikkeling van de zaak van M.(...) niet hebt kunnen opvolgen omdat u niet meer in Damascus zat en geen contact meer met uw vrienden zou hebben gehad aangezien u eerder via uw moeder, die een dorpsgenote en vriendin van M.(...) is, had vernomen dat hij een drietal maanden na uw arrestatie nog steeds opgesloten zat (gehoorverslag CGVS, pp. 14-15). Daarenboven kan er toch van worden uitgegaan dat, zo er geloof aan de dit door u beweerde incident zou kunnen worden gehecht, u al het mogelijke zou doen accurate informatie omtrent diens lot te vergaren.

Verder is het weinig geloofwaardig dat u op Newroz, op 21 maart 2010, het risico zou genomen hebben om PYD-aanhangers te vervoeren wetende dat het de gewoonte is dat zij posters van Ocalan meedragen en wetende dat de Syrische autoriteiten het dragen van dergelijke portretten en ander oppositiemateriaal hadden verboden (gehoorverslag CGVS, p. 15). Daarenboven had u op 28 augustus 2009 een 'beloftebrief' ondertekend geen contacten meer te onderhouden met personen van

de PYD (gehoorverslag CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze risicovolle daad vergoelikt u dit door te stellen dat u zelf met uw eigen ogen niet gezien hebt dat ze foto's van Ocalan bij zich hadden, maar aan de andere kant weet u met zekerheid dat iedereen zonder uitzondering, ook uw passagiers dus, foto's meedragen van hun leider Apo aangezien ze aanhangers zijn van de PYD (gehoorverslag CGVS, p. 16). Nogmaals geconfronteerd met deze laconieke houding van uwentwege beweert u wel te hebben geweten dat dit niet door de beugel kon, maar op dat moment niet aan de wetten en de regels van het land te hebben gedacht (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit argument biedt gezien bovenstaande observaties weerom geen afdoende verklaring voor uw nonchalant gedrag.

Het weinig geloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt verder onderstreept door de manier waarop u beweert tijdens uw onderduikperiode te hebben 'gewoond', te hebben gereisd en de manier waarop u beweert het land te hebben verlaten. Vooreerst is het totaal niet aannemelijk dat uw vader, die net op het bureau verhoord was over uw persoon, u rechtstreeks op uw schuilplaats kwam opzoeken om u te informeren waardoor u het risico liep direct opgepakt te worden (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verder is het totaal niet aannemelijk dat u vervolgens zonder enig probleem gedurende vier dagen bij uw grootvader hebt kunnen onderduiken terwijl uw vader u ook nog eens op uw gsm-nummer van de Syrische operator SYRIATELL contacteerde om u het recente verloop van uw zaak mee te delen (gehoorverslag CGVS, pp. 5-6). Het is immers niet ondenkbaar dat de Syrische autoriteiten ook bij de familie van een gezocht en voortvluchtig persoon langs zullen komen alsook dat zij de telefoonlijnen afluisteren. Tot slot is het ongeloofwaardig dat uw vader andermaal het risico zou genomen hebben om zijn leven en dat van u in gevaar te brengen door u persoonlijk in Kufa te gaan ophalen, samen met uw moeder, en dit nota bene met zijn wagen, waarvan kan worden uitgegaan dat die sinds het incident 'gekend' is bij de Syrische autoriteiten, om u vervolgens naar het huis van de smokkelaar in Deriekh te vervoeren (gehoorverslag CGVS, p. 7). Geconfronteerd met deze laconieke handelswijze stelt u dat uw moeder zo lang mogelijk bij u wilde zijn alvorens u het land definitief zou verlaten en dat de smokkelaar voorop reed om jullie te verwittigen zo er controles zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze manier van handelen kan niet overtuigen aangezien jullie in geval van controle in een onmogelijke situatie zouden zijn terecht gekomen waarbij uw ouders ook nog eens het risico liepen beschuldigd te worden van medeplichtigheid aan het helpen ontsnappen van een voortvluchtige. Daarnaast is het onbegrijpelijk dat de smokkelaar u aanraadde alert en voorzichtig te zijn tijdens het passeren van een controle, maar u dan wel toestond, in geval dit echt noodzakelijk was, uw identiteit prijs te geven en een kopie van uw kaart van ajnabi en rijbewijs voor te leggen, waarbij het dus logisch was dat quasi onmiddellijk aan het licht zou komen dat u door de autoriteiten werd gezocht (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 8). Het is ongeloofwaardig dat de smokkelaar dergelijk risico zou nemen aangezien in geval van een grondige controle ook hij problemen riskeerde.

Er dient te worden geconcludeerd dat u er gezien bovenstaande observaties niet in bent geslaagd om aan te tonen dat u in Syrië een risico loopt zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 of in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw ajnabi kaart en uw rijbewijs, hebben enkel betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. Het attest van de PDKS dd. 12/07/2010, waarin staat dat u een sympathisant bent en u om dringende redenen het land diende verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 19), heeft op zich geen waarde aangezien u zelf eerder verklaarde geen sympathisant te zijn van een bepaalde partij maar dat u alle Koerdische partijen steunt (gehoorverslag CGVS p. 19 en Vragenlijst dd. 09/04/2010 vraag 3, punt 3, p. 2). Het werd bovendien ter uwer behoeven opgesteld. Zo verklaart u zelf dat een zekere H.(...) K.(...) u voorstelde u het document te geven waarop u sec antwoordde "ja, dat is beter dan niets" (gehoorverslag CGVS, p. 19). De twee foto's van de Newrozviering in 2006 tonen aan dat u hier aan deel heeft genomen, niets meer en niets minder (gehoorverslag CGVS, p. 19).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van de vluchtelingenconventie, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weinig moeite doet om de situatie van de Koerden in Syrië te begrijpen en zijn verhaal probeert af te doen als ongeloofwaardig omwille van zogenaamde tegenstrijdigheden, nonchalant gedrag, risicovolle daden en laconieke reacties op de vragen, wat volgens verzoeker getuigt van weinig inlevingsvermogen en kennis van de situatie ter plaatse. Verder laakt verzoeker dat niet wordt verwezen naar documenten of Cedoca-verslagen om aan te tonen dat zijn verhaal niet zou kunnen kloppen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het opmerkelijk is dat hij na zijn vrijlating op 28 augustus 2009 wel wist dat hij in de sectie Maysat had vastgezetten terwijl hij het antwoord schuldig moest blijven op de vraag welke sectie binnen de overheidsdienst het was die hem had ondervraagd, (ii) het bevreemdend is dat hij de verdere ontwikkeling van de zaak van M. niet heeft kunnen opvolgen omdat hij niet meer in Damascus zat en geen contact meer met zijn vrienden zou hebben gehad aangezien hij eerder via zijn moeder, die een dorpsgenote en vriendin van M. is, had vernomen dat hij een drietal maanden na zijn arrestatie nog steeds opgesloten zat, (iii) het weinig geloofwaardig is dat hij op Newroz, op 21 maart 2010, het risico zou hebben genomen om PYD-aanhangers te vervoeren wetende dat het de gewoonte is dat zij posters van Öcalan meedragen en wetende dat de Syrische autoriteiten het dragen van dergelijke portretten en ander oppositiemateriaal hadden verboden en hij daarenboven op 28 augustus 2009 een 'beloftebrief' had ondertekend geen contacten meer te onderhouden met personen van de PYD en hij geen afdoende verklaring geeft voor dergelijk nonchalant gedrag, (iv) de manier waarop hij beweert tijdens zijn onderduikperiode te hebben 'gewoond', te hebben gereisd en de manier waarop hij beweert het land te hebben verlaten, niet aannemelijk is zoals uitvoerig wordt toegelicht en (v) zijn ajnabi kaart en rijbewijs enkel betrekking hebben op zijn identiteit, gegeven dat niet ter discussie staat, het attest van de PDKS dd. 12/07/2010, waarin staat dat hij een sympathisant is en hij om dringende redenen het land diende te verlaten op zich geen waarde heeft aangezien hij zelf eerder verklaarde geen sympathisant te zijn van een bepaalde partij maar dat hij alle Koerdische partijen steunt en het attest bovendien ter zijnen behoeven werd opgesteld en de twee foto's van de Newrozviering in 2006 slechts aantonen dat hij hier aan deel heeft genomen, niets meer en niets minder.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 december 2010 (CG nr. 1013484), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat verzoeker er allerminst in geslaagd is zijn vrees voor vervolging vanwege de Syrische autoriteiten aannemelijk te maken gezien hij met betrekking tot zijn problemen met de Syrische autoriteiten vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Verzoeker slaagt er aan de hand van de in voorliggend verzoekschrift ontwikkelde argumentatie geenszins in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier,

alsnog in een ander daglicht te plaatsen. Hij beperkt zich in wezen tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan de vaststellingen die op omstandige wijze worden uiteengezet in de bestreden beslissing, zoals blijkt uit wat volgt.

2.4.2. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte een ongeloofwaardigheid ziet waar hij wel weet in welke sectie of gevangenis hij heeft gezeten (Maysat), doch stelt niet te weten welke overheidsdienst hem heeft ondervraagd. Hij verduidelijkt dat in Syrië vele afdelingen binnen de politie bestaan die met elkaar samenwerken zodat het voor de gewone burger vaak niet duidelijk is met welke overheidsdienst hij wordt geconfronteerd. Verzoeker stelt niet te begrijpen dat op basis van een dergelijk detail, de algehele geloofwaardigheid van zijn verhaal op de helling wordt gezet.

Dergelijk verweer kan niet overtuigen. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een nauwkeurige en geloofwaardige wijze kan weergeven. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn om desbetreffend een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Indien de arrestatie en ondervraging van verzoeker door de Syrische autoriteiten in augustus 2009 op enige waarheid zou berusten, kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij deze gebeurtenis nauwkeurig kan toelichten en dat hij bijgevolg ook weet heeft van de dienst die hem zou ondervraagd hebben. Dit klemt des te meer daar hij beweert bij zijn vrijlating een 'beloftebrief' te hebben ondertekend geen contacten meer te onderhouden met personen van de PYD (administratief dossier, stuk 11, p. 2 en stuk 4, p. 13), zodat er vanuit gegaan kan worden dat verzoeker met zekerheid weet bij welke specifieke politiedienst hij deze 'beloftebrief' heeft ondertekend. Waar verzoeker stelt niet te begrijpen dat op basis van een dergelijk detail, de algehele geloofwaardigheid van zijn verhaal op de helling wordt gezet, wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet louter op basis van bovenstaand gegeven maar wel op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven tot het besluit is gekomen dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

2.4.3. Aangaande het feit dat hij geen poging heeft ondernomen om te weten te komen wat er gebeurd is met zijn vriend M., herhaalt verzoeker dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij inmiddels Damascus had verlaten en teruggekeerd was naar zijn eigen gemeente Malikiye. Verder is het volgens verzoeker niet alleen onbegonnen werk om van de overheidsdiensten informatie te bekomen over een andere persoon, daarenboven is het gevaarlijk voor de eigen veiligheid om vragen te stellen over andere personen, die zijn aangehouden in politieke aangelegenheden.

Met dergelijke argumentatie slaagt verzoeker er geenszins in aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die zijn compleet gebrek aan kennis over de verdere ontwikkelingen in de zaak van zijn vriend M. verantwoorden. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn moeder een dorpsgenote en goede vriendin was van M. zodat niet kan worden ingezien waarom hij zich niet kon informeren over het lot van M. via zijn moeder, die op haar beurt desgevallend informatie van diens familie of van dorpsgenoten kon bekomen (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Minstens kan worden verwacht dat verzoeker hiertoe enige poging zou hebben ondernomen. Dat hij heeft nagelaten dit te doen wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse, wat andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dit klemt des te meer daar uit zijn verklaringen blijkt dat M.'s lidmaatschap van de PYD aan de basis lag van zijn beweerde arrestatie in augustus 2009 (administratief dossier, stuk 11, p. 2 en stuk 4, p. 12-13) zodat het lot van M. rechtstreeks verband houdt met verzoekers voorgehouden vervolgingsvrees. Dat het gevaarlijk zou zijn voor de eigen veiligheid om vragen te stellen over andere personen die aangehouden zijn in politieke aangelegenheden is overigens een blote bewering.

2.4.4. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn gedrag op 21 maart 2010 tijdens de Newroz-feesten ongeloofwaardig is omdat hij risico's zou genomen hebben en omdat hij tijdens het gehoor laconiek zou gereageerd hebben, voert verzoeker aan dat men bij deze feesten verplicht wordt tot het nemen van risico's wanneer men tot de Koerdische gemeenschap behoort. Hij verduidelijkt dat de Koerden tijdens dit feest uiting geven aan hun Koerdische identiteit in hun kledij, eten, muziek, slogans en vlag. Hij beschikte over de wagen van zijn vader – die overigens niet op naam van zijn vader stond maar op een andere naam vermits men als staatloze niet over een auto mag beschikken – en hij diende aldus veel feestgangers te vervoeren in zijn pick-up met open laadbak. Hij kon hierbij niet verhinderen dat deze personen foto's van Öcalan boven hun hoofd hielden in de laadbak van de wagen, wat voor hem ook niet zichtbaar was. Dit als nonchalant gedrag afkeuren en zijn reacties als laconiek bestempelen is volgens verzoeker uit den boze. Er kan toch verondersteld worden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de politieke en sociale situatie in het Koerdisch gedeelte van Syrië op de hoogte is, aldus nog verzoeker.

In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag wel degelijk rekening heeft gehouden met de algemeen bekende gegevens over verzoekers voorgehouden land van herkomst. Immers, precies omwille van de Syrische context oordeelt de commissaris-generaal terecht dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker op Newroz zonder meer het risico zou hebben genomen om PYD-aanhangers te vervoeren wetende dat het de gewoonte is dat zij posters van Öcalan meedragen en wetende dat de Syrische autoriteiten het dragen van dergelijke portretten en ander oppositiemateriaal hadden verboden. Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom verzoeker tot deze daad 'verplicht' zou zijn geweest louter omwille van zijn behoren tot de Koerdische gemeenschap, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen politieke affiliatie heeft met gelijk welke partij en hij bovendien na zijn arrestatie en ondervraging door de Syrische autoriteiten op 28 augustus 2009 een 'beloftebrief' zou hebben ondertekend om geen contacten meer te onderhouden met personen van de PYD (administratief dossier, stuk 11, p. 2). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat hij niet kon verhinderen dat de PYD-aanhangers in zijn wagen foto's van Öcalan boven het hoofd hielden en dat de wagen niet op naam van zijn vader stond, kunnen deze beweringen, die overigens geen feitelijke grondslag vinden in het gehoorverslag, zijn risicovolle daad niet vergoelijken. Het is overigens ook niet duidelijk hoe de politie de volgende dag bij verzoeker thuis kwam omdat zijn vader met zijn pick-up Koerden in het bezit van verboden materiaal zou hebben vervoerd, vermits verzoeker voorhoudt dat de pick-up niet op naam stond van zijn vader.

2.4.5. In een vierde onderdeel stelt verzoeker dat er sprake is van een misverstand waar zijn vader hem zou hebben opgezocht op zijn onderduikadres. In werkelijkheid heeft zijn vader hem enkel getelefoneerd, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat het telefoneren met de gsm via de Syrische operator Syriatell vergelijkbaar is met de operators in België zoals Base of Proximus en men hierbij niet onmiddellijk verwacht dat de Syrische overheid gesprekken zal afluisteren. Verzoeker stelt dat zijn vader hem de raad gaf om naar Kufa te vluchten, naar zijn grootvader langs moederszijde. Zijn moeder beseftte dat zij haar zoon lange tijd niet meer zou zien en dat hij een avontuurlijke reis tegemoet ging. Volgens verzoeker is het dan ook zeer goed te begrijpen dat zij haar zoon nog wilde zien en dat hiervoor zelfs risico's werden genomen. Voorts stelt verzoeker dat de manier waarop hij het land heeft verlaten wel degelijk geloofwaardig en waarachtig is. Hij herhaalt dat de wagen van de smokkelaar voorop reed en er afgesproken was dat deze zou verwittigen als hij politie zag zodat er wel degelijk een plan voorzien was in geval van een eventuele controle.

In tegenstelling tot wat verzoeker thans beweert als zou zijn vader hem na zijn vlucht enkel getelefoneerd hebben, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende verklaarde: **“Wanneer hebt u dan vernomen dat uw vader ondervraagd werd over de personen die vervoerd werden in de pick-up?”** *Rechtsreeks van mijn vader, hij kwam na zijn vrijlating rechtstreeks naar de plaats waar ik ondergedoken was, bij A.(...), hij vertelde het me persoonlijk*” (administratief dossier, stuk 4, p. 17). Van een misverstand in de bestreden beslissing is dan ook hoegenaamd geen sprake. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het uiten van blote beweringen, het herhalen van zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter geen ander licht werpt op de vaststellingen van de bestreden beslissing betreffende het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen over zijn onderduikperiode en zijn vlucht. Het louter ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing en het herhalen van een aantal verklaringen is immers niet afdoende om de pertinente motivering dienaangaande te ontcrachten.

In de mate verzoeker, aangaande de documenten die hij op zak had tijdens zijn vlucht, nog stelt dat er een fotokopie werd genomen van zijn identiteitsdocumenten, die verstopt werden in zijn schoen en nadien werden weggegooid, dat later faxen van deze documenten werden verstuurd en het origineel hem werd bezorgd via tussenkanalen, kan niet worden ingezien hoe deze uitleg op enigerlei wijze afbreuk zou kunnen doen aan de terechte vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het niet geloofwaardig is dat de smokkelaar verzoeker enerzijds aanraadt alert en voorzichtig te zijn tijdens het passeren van een controle doch hem anderzijds wel toestond, in het geval dit echt noodzakelijk was, om zijn identiteit prijs te geven en een kopie van zijn ajnabi kaart en rijbewijs voor te leggen (administratief dossier, stuk 4, p. 8), in welk geval quasi onmiddellijk aan het licht zou komen dat hij door de autoriteiten werd gezocht.

2.4.6. Tot slot meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat de door hem neergelegde documenten geen bewijswaarde hebben. Hij meent dat onvoldoende rekening wordt gehouden met het feit dat het onmogelijk is om te bewijzen dat hij werd aangehouden en ondervraagd. In Syrië worden hierover volgens verzoeker immers geen documenten meegedeeld. Verzoeker is van oordeel dat het dan ook zeer goed te begrijpen is dat hij enkel beschikt over zijn identiteitsdocumenten, foto's en de verklaringen van de partij, die in elk geval zijn verhaal ondersteunen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de mogelijkheid tot het neerleggen van documenten omtrent verzoekers arrestatie en ondervraging zodat niet kan worden ingezien waarom in onderhavig verzoekschrift wordt opgeworpen dat het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met het feit dat verzoekers aanhouding en ondervraging onmogelijk te bewijzen zijn. Wat betreft de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat zijn ajnabi kaart en rijbewijs enkel betrekking hebben op zijn identiteit, gegeven dat niet ter discussie staat, het attest van de PDKS dd. 12/07/2010, waarin staat dat hij een sympathisant is en hij om dringende redenen het land diende te verlaten op zich geen waarde heeft aangezien hij zelf eerder verklaarde geen sympathisant te zijn van een bepaalde partij maar dat hij alle Koerdische partijen steunt en het attest bovendien ter zijnen behoeven werd opgesteld en de twee foto's van de Newrozviering in 2006 slechts aantonen dat hij hier aan deel heeft genomen, niets meer en niets minder. Deze motivering wordt in het verzoekschrift niet op dienende wijze weerlegd zodat deze staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet echt duidelijk wordt gemaakt waarom hij niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn zodat dit onderdeel van het eerste middel feitelijke grondslag mist. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze

regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kurmanji machtig is. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

In zoverre verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar documenten of Cedoca-verslagen om aan te tonen dat zijn verhaal niet zou kunnen kloppen, herhaalt de Raad dat de bewijslast in de eerste plaats berust bij de asielzoeker, dat het daarbij de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS